

MUKADDERAT

Yıl:5

Sayı:7

KÜLTÜR, SANAT VE EDEBİYAT BÜLTENİ

KASIM 2023

EDİTÖRDEN

Yeniden merhaba... Uzun bir aradan sonra Mukadderat'ın yeni sayısıyla karşınızdayız. Öğrencilerimizin el emeği, göz nuru yazılarından oluşan e-dergimizin 7. sayısını yayımlamanın heyecanını yaşıyoruz. Yaptığımız işi bir çeşit tezkirecilğe benzetiyorum. Arapça "zıkr" (hatırlama) kökünden türetilmiş bir kelime olan tezkire, "hatırlamaya vesile olan şey" anlamına gelir. Edebiyat terimi olarak ise her meslekten şairin hayatından ve eserlerinden söz eden bir türün adıdır. Bizim yaptığımız iş de esasında bundan ibarettir. Tezkire yazarları nasıl ki kendilerinden önceki ve kendi dönemlerindeki şairleri unutulmaktan kurtarıp onları yazının korunaklı dünyasına taşıyorsa biz de okulumuzda gerek vehbî (doğuştan gelen bir yetenekle) gerekse kesbî (sonradan çalışarak) yolla kalem oynatan gençlerimizin yazılarını bir araya getirmeye çalışıyoruz. "Söz uçar, yazı kalır." kelam-ı kibarını bu yolda kendimize şiar ediniyoruz. Sadece olay örgüsü için okunan, estetik değerden yoksun metinlerden uzak durmaya gayret ediyoruz. Anadilimiz, ses bayrağımız, baş tacımız Türkçenin güzel kullanıldığı, çok anlamlı ve çok çağrışımlı metinleri arıyor; onların birazcık kokusunu dahi alsak sevinçten göklere uçuyoruz.

Öte yandan biliyoruz ki çok iş demek, çok eleştiri demektir. Ünlü tezkirecimiz Latifi bu durumu "Bir ayıbın olsa bin hünerde / Oldur görünen hemân nazarda" beytiyle ne güzel ifade etmiş. İnsan olmamız hasebiyle hatalardan ve kusurlardan müberra değiliz. Bu yolda elbette eksiklerimiz ve yanlışlarımız olacaktır. Yaralarımızı sarmak ve geleceğe umutla bakmak için yapıcı eleştirilere muhtacız. Kuyuya attığımız her taşın ardından cılız da olsa bir ses duymak yahut kafamızı uzatıp baktığımızda akseden bir görüntüyle karşılaşmak bizi mutlu edecektir. Arkamızdan birilerinin "Hişşt, hişşt!" diye seslenmesi bizi memnun edecektir. İnsanların okumaktan köşe bucak kaçtığı, yazıların giderek kısaldığı bir çağın evlatları olarak zora talip olduğumuzun, uzun yola çıkmaya hüküm giydiğimiz farkındayız.

BU SAYIDA YER ALAN YAZILAR

Şiir: İnsan Olmak (Sedanur Ankara)

Şiir: Yağmur (İdil Şimşek)

Şiir: Olursun, Kandır Beni, Bulmaca (Murat Karakuş)

Derleme: Öğretmenlerimizin Dilinden Dostluk (Yay. Haz. Büşra Aydoğmuş)

İnceleme: Örnek Bir Dostluk; Ziya Osman Saba Cahit Sıtkı Tarancı ile Olan Dostluğunu Anlatıyor (Yay. Haz. Zeynep Yıldırım)

Dostluk Üzerine Denemeler (Hatice Begüm Aktaş, Zeynep Tuhana Şimşek)

Deneme: Dostluk Üzerine (Fethi Gemuhluoğlu)

Şiir: Mektup (Ahmet Muhip Dıranas)

Hikâye: Bir Dostluk Hikâyesi: Deniz'e Hasret Yaşamak (Sümeyye Erci)

Hikâye: Tahayyül (Nuriye Demiray)

Küçürek Hikâye Köşesi

(Duygu Gülbaş, Berkay Temel,

Sudenaz Demirel, Zeynep Ecrin Eskişakal, Rahime Alalı, Elif Şimşek)

Hikâye: Yolculuk (Selim Ümütlü)

Günlük: Lades (Selim Ümütlü)

Mektup: Nene Hatun'a Mektup (Sena Nur Demirtaş)

Derleme: Çorum Ağzına Özgü Kelimeler (Seda Ceylan danışmanlığında 10. Sınıf Öğrencileri)

İslâm Medeniyetinin Bilim Öncüleri (Yay. Haz. Zehra Avcı)

Alıntı Şiir: Latifi'den Kitap Gazeli

Mizah: İlginç Sınav Cevapları

KÜNYE

SAHİBİ

Mimar Sinan Anadolu Lisesi Adına
Kerem KÖROĞLU
Okul Müdürü

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Selim ÜMÜTLÜ

ESER SEÇME VE İNCELEME KURULU

Selim ÜMÜTLÜ
Seda CEYLAN
Ebrar Sıla TUNÇAY
Zehra AVCI
Büşra AYDOĞMUŞ
Zeynep YILDIRIM
Ergül Elçin ÇELİKBAŞ
Elif ŞİMŞEK

İLETİŞİM

emukadderat@gmail.com.tr

Her hakkı mahfuzdur.
MEB Sosyal Etkinlikler Yönetmeli-
ği doğrultusunda Yazı Atölyesi Ku-
lübü yayını olarak hazırlanmıştır.

Yazı Atölyesi Kulübü olarak bu sayımızın temasını “dostluk” olarak belirledik. Öğrencilerimiz “dostluk” üst başlığı altında farklı konularda metinler oluşturdular. Yazmanın zahmetli bir süreç olduğunun farkına vardılar. Bir “dil işçisi” olmanın ne kadar zor olduğunu anlayıp büyük yazarlara selam durdular. Hızla akıp giden zamana inat durup düşünmeyi tercih ettiler. Yazının çilesini çekip yazmanın bedelini ödediler. Düşündükçe dostluk temasının binbir yönü olduğunu fark edip bunları yazıya döktüler. Ortaya farklı türlerde güzel metinler çıktı.

Dergimizde dostlukla ilgili metinlerin yanı sıra farklı türlerde ve konularda metinlere de yer verdik. Dokuzuncu sınıf öğrencilerimizin “küçürek hikâye” türündeki denemeleri gelecek adına umut vaat etti. Onuncu sınıf öğrencilerimiz ise Çorum ağzına ait kelimelerden bir demet sundular. Burada ismini sayamayacağım pek çok öğrencimiz şiirleriyle ve denemeleriyle bu sayımıza katkı sundular. Bu vesileyle öğrencilerimize, onları teşvik eden meslektaşlarıma, desteklerini esirgemeyen okul müdürümüze ve idarecilerimize teşekkür ediyorum.

Yaptığımız toplantıda gelecek sayımızda “Eskiler”e temas edelim, “Biz eskiden...” diye başlayan cümleler kuralım istedik. Bu vesileyle gelecek sayımız için “Nostalji” başlığı altında yayımlayabileceğimiz her türlü çalışmanızı dergimize beklediğimizi ifade etmek isterim. Umarım gelecek sayımızda genç yazar ve şairlerimizin sayısı daha da artar ve gök kubbede hoş bir seda bırakacak nice güzel metinler ortaya çıkar. Keyifli okumalar diliyorum. Hoşça bakın zatınıza...

Selim Ümütlü
TDE Öğrt.

          

Bir misket gibi yuvarlanır kimimiz,
Toz kaldırmadan, bulandırmadan...
Yapmaktansa yapılana hayran ya  ar kimimiz
Özgüvenli doğmadan,   zg  n olmadan...

Her yeni gün yeniden ba  lama duygusu
Kırmadan, daha fazla kırılmadan...
Her sabah doğan güneş, görünen ay;
Yeni heyecan ve şevk ile...

Yalnız kaldığında çaresiz hisseder insan,
Öyle mahzun, öyle kimsesiz...
Zifiri karanlıkta gidiyor uçsuz bucaksız,
Böyle yalnız, böyle terk edilmiş...

  nsan bir amaç uğruna ya  ar belki senelerce,
Yılmadan, vazgeçmeden.
Mazide kalan anılarla teselli bulur günlerce,
Durmadan, duraklamadan...

  nsanın i  ini kemiren merak,
Belki hedefleri, belki beklentileri...
Hayattaki gelecek kaygıları
Sanki ke  şkeleri, vazge  i  leri...

YAĞMUR

**Aktı bulutların içinden yağmur,
Toprağı, betonu ıslattı her yeri.
Camlara yapıştı damlalar,
Aktı hüznümle aşağı doğru.**

**Kaçıştı insanlar çatıların altına,
Biri çıktı, durdu sokağın ortasında.
Oturdu, ıslandı,
Yüzünü gördüm sonra...**

**Mazi geldi aklıma,
O sokak lambasının altında,
Islanıp
Yağmuru izleyişimiz!..**

**Yağmur damlaları gibi aktı gözyaşlarım,
Yağmura odaklandım:
Acaba yağmur da ağlıyor muydu?
O evine girdi, yağmur duruldu, gözyaşlarım durdu.**

İdil şİMŞEK (9/D)

Hakan USLU

MURAT KARAKUŞ ŞİİRLERİ**OLURSUN**

Başımın belası gönlüm...
Ay ışığında yıldıza tutulursun
Gündüz güneştir sevdan
Akşam üzeri
Rüzgara vurulursun.

Türküleri dinledikçe
Bağlamam olursun,
Nefes olursun neye
Mevlana gibi ateşlerde
Döner durursun..

Yunus olursun derdime
Ocaklarda pişer, kavrulursun.
Bektaş olursun birden
Ceylan çeşmesinde
Gariplere akan su olursun.

Arı olursun çiçeklere,
Bal olursun peteklere,
Söz olursun aniden
Gariplikten ezilen
Lâl'i dudaklardan
Dökülüp durursun.

Göz olursun âmâlara,
Tuz olursun bir oğlağa...
Güz olursun
Salkım salkım üzümlere!
İsmail'in gözünde,
Bez olursun...

Ama şaşırırsan kıbleni;
Yoz olursun
Sevgisiz, nursuz
Kalplere...
Kıymet bilmeyen yollarda
DÜZ olursun...

Murat KARAKUŞ
16 Temmuz 2018 (Ankara)

KANDIR BENİ

Öyle susuz
Öyle boş kalmış ki yüreğim,
Kandır beni kendine
Doldur yüreğimi
Boş yeri kalmasın....

Gönül bahçemin
Her zerresi dolsun
Doysun sevgine
Açsın binbir çeşit
Sevgi çiçeği
Kimse koklamaya doymasın
Kimse koklamaya
Kıyamasın...

Murat Karakuş (Mahlas: Can Murat)

BULMACA

Doktor yazısı gibisin
Ey sevgili..!
Anlamak zor ,
Çözmek zor seni..
Bilemedim ,
Yaşadığın neyin kafası ?
Zira ben ne eczacıyım ,
Ne de
Eczane kalfası.. !

Murat KARAKUŞ

ÖĞRETMENLERİMİZİN DİLİNDEN DOSTLUK

Hayatta bazı şeyler gerçekten emek ister.. Emeginiz ve sabriniz ne kadar büyük ve niyetiniz ne kadar temizse ortaya da bir o kadar güzel ve bir o kadar temiz ilişkiler çıkar...

Bu yüzden dost olamaz herkes çünkü dostluk zaman ister, paylaşmak ister acıyı tatlıyı ve biriktirmek ister her anıyı...

Emek verilerek edinilmiş iyi bir dost, insanın bu dünyadaki en büyük şansı olabilir.

Hayattaki en büyük şansınıza sınıksız sarılın çünkü bir daha onun gibi kimse gelmeyecek...

(Nazan Hanlioğlu İnanc, İngilizce Öğrt.)

Dostluklar zor kurulur, emek ister. İnsanın bir ya da iki dostu olsun yeter!..

(Hakan Çıkışır, Fizik Öğrt.)

Bir işi yaptığında karşılık beklemeden yapmaktır.

(Murat Karakuş, Biyoloji Öğrt.)

Çok yüce bir değer, herkesin yaşayamadığı bir duygu...

(Erdem Turgut, Biyoloji Öğrt.)

Dostluk, gerçek dostluklar edinildiğinde ağladığın omuz, sevincini paylaştığın güzel bir kalp demektir.

(Zehra Emiroğlu, Tarih Öğrt.)

Dostluk: vefa, arkadaş, hayal kırıklığı, sevgi, bağ...

(Buket Özbek, Stj. TDE Öğrt.)

Dost kimdir? Müşrikler Hz. Peygamber'i öldürmeye geldiğinde onun yatağına giren Hz. Ali'dir. Sevr mağarasında ona zarar gelmesin diye yılan deliğini ayağıyla tıkayan Hz. Ebu Bekir'dir. Sözcükten adamlar da dost olur bazen... Gılgamış'ın yoldaşı Enkidu; Raskolnikov'un arkadaşı Razumihin'dir. Bazen de hayvanlardır insanın dilsiz dostları; Red Kit'in atı Düldül, Battal Gazi'nin atı Aşkar böyledir.

Dost, gece yarısı arayabildiğindir. Acı söyleyenindir. Öyle ki en ağır sözleri de sarf etse kızamadığıdır. Dost, seni yargılamadan, suçlamadan, "ama"sız ve "fakat"sız gözlerinin içine bakarak dinleyenindir. Öyle ki onda asla tuzaklı dinlemeler olmaz. Dost; kendine nasıl davranıyorsan ona da öyle davranabildiğindir. Yani senin diğer yarın, tamamlayanındır; seni en iyi anlayanındır. Köroğlu'nun Ayvazı, Âşık Veysel'in kara toprağıdır. Cahit Sıtkı'nın Ziya'sıdır. Sözün özü dost, maddi çıkar ilişkisinden uzak gönül verdiğindir. Dostluksa gönüllerin ve ruhların birlikteliğidir.

(Selim Ümütlü, TDE Öğrt.)

ÖRNEK BİR DOSTLUK:**ZİYA OSMAN SABA, CAHİT SITKI İLE OLAN DOSTLUKLARINI ANLATIYOR**

Esmer, arkaya taranmış, siyaha çalar saçlı, ince dudaklı, üst dudağıyla ufak burnunun arası biraz fazla açık, kulakları kabarık, alnı darca, bütün güzelliği, koyu kestane, Moğolumsu çekik gözlerinin biraz hüznü manasında toplanmış, ufak tefek, temiz giyimli, çoğumuzun aksine kravatlı bir gençti. Hâlinde, duruşunda bir azim okunuyor; tipi, sol yanağındaki Diyarbakır çibânının irice izi, onun hiç değilse İstanbullu olmadığını söylüyordu. Eski sınıfımı doldurmuş yeni arkadaşlarımdan, isimlerini bile bildiklerim vardı. Hemen

hepsi okulun eskileriydi. *1106 Cahit Efendi* diye, bildiği şiirlerden birini okumaya davet edilmiş öğrenciyse, Galatasaray'ın yenisi sayılırdı. O imtihan vererek, ortanın son sınıfına girmiş, şimdi de lise bire geçmişti. Bu bir yıllık Galatasaraylılık, ona arkadaşları arasında bir lakap kazandırmaya yetmişti bile: *Faşist!* Galatasaray'dan önce devam ettiği Kadıköy, Saint Joseph Fransız Lisesi'nin, anlaşılan, iyi öğrencilerinden-di. Sınıfta, öğretmen bir şey sorunca hemen atılıyor, parmak değil de el kaldırıyordu. Galatasaray'da da, alışageldiği gibi devam etmek istemiş, ikide bir el kaldırayım derken faşistvari selamlar vermişti. Ama Cahit, Galatasaray usullerine; sual doğrudan doğruya kendisine sorulmadıkça cevap vermemeye çabucak alışmıştı. Yeni geçtiği sınıfta bu lakabı adeta çoktan unutulmuş, tutmamış görüldüğü gibi kendisi de çoktan Galatasaraylı olmuş görünüyordu.

Şimdi, Galatasaray'ın o yılki lise birinci sınıfını; benim yine kendim gibi bir "çakmış"la paylaştığım, kapıya yakın sırayı, bütün o sıra topluluğunu gözlerimin önüne getirmeye çalışırken, Cahit tam arkamızda mıydı yoksa aramızda bir sıra var mıydı, diye düşünüyorum: Aramızda bir sıra yok muydu ya; herhâlde, doğrudan doğruya, elime vermekten sıkıldığı şiirini, aramızdaki sırada oturan bir arkadaş vasıtasıyla göndermemiş miydi bana? Demek, daha önceden, belki Saint Joseph'ten beri şiire heves ediyor, şiir yazmayı deniyordu. Bana verdiği şiir, yanılmıyorsam üç kıtalık, epey kötümser ve şüphesiz acemiceydi. Adını, bir mısrasının bir parçasını olsun hatırlamıyorum ama altındaki imza iyice hatırımda: *Pirinççizade Cahit Sıtkı*. Soyadı Kanunu'nun çıkmasına, Ca-hit'in Tarancı olmasına daha yıllar vardı. Yalnız, Latin Harfleri Kanunu'nun yürürlüğe girmesine pek az kalmış, *Meşale* dergisi, Arap harfleriyle dizilmiş makalelerin ortasına, arasına deneme ve alıştırma olarak Latin harfleriyle dizilmiş şiirler koymaya başlamıştı. Çok geçmeden de *Meşale* kapanmış, Pirinççizade'nin dergiyle daha çok ilgilendiği ve Yusuf Ziya'yı daha sık gördüğü için Yaşar Nabi'ye vermiş olduğum şiirinin yayımlanmaya değer olup olmadığının konuşulmasına bile hacet kalmamıştı.

O yıl, o sınıfta, Cahit’le dostluğumuzun belki yalnız tohumu atılmakla kaldı. Bunda, benim o yıl, nihayet ikinci defa okuyacağım dersleri yatılı olarak okumaya güya hacet görmediğimden, bütün lise hayatımda ilk ve son defa gündüzlü oluşumun da büyük payı vardı. Sonra henüz hiçbir şiirini yayımlayamamış bir Cahit Sıtkı’nın yanında ben, iyi kötü bir *Yedi Meşale* şairi değil miydim? Cahit’in yanında kendimi yüksek gördüğümü itiraf edeyim. Dostluğumuz asıl ertesi ders yılıyla gelişmeye başladı. Lise ikiye geçtiğimizde, yeni sınıfımızda, herkes kendine yer beğenir, çalışanlar önlere, daha az çalışanlar daha gerileri seçerken Cahit’le ben, birbirimizi çekmiş gibi, bir sırada yan yana buluverdik kendimizi. Yine kapıya yakın bir sıraydı. Ama artık ben yeniden yatılı olduğum için iş sırayla, sınıfla kalmıyor, yemekhane, yatakhane, tam manasıyla okul arkadaşlığı başlıyor, günler ve gecelerimiz geçiyordu bir arada... O, iple çekilen denilen hafta başlarını adeta aynı ipin ucundan tutmuş, beraber çekiyor, cumartesi günleri, tatlılı öğle yemeğinden sonra yeni elbiselerimizi giymek üzere önce yatakhane, sonra tıraş olmuş, sıklaşmış, bütün haftanın ders sıkıntılarını, okul içinde giydiğimiz eski elbiseleri dolabımıza tıkıvermekle unutmuş, hafiflemiş, uçarcasına mesut, Beyoğlu Caddesi’ne çıkıyor, bir buçuk günlük hürriyetimize kavuşuyorduk.

Yaz tatilleri Diyarbakır’a giden Cahit, hafta tatillerini, dayısı, Cumhuriyetimizin ilk Bayındırlık Bakanlarından Feyzi Bey’in, Kadıköy’de, tramvay caddesinde, Altıyol’a varmadan sol koldaki evinde geçiriyordu. Biz de o tarihlerde Fener-yolu’nda oturduğumuzdan, biraz aynı semtli sayılabilirdik. İmtihanlara yakın, Cahit’le çalışmak üzere belki dörtbeş kere gittiğim; şimdi, önünden o günleri hatırlamadan geçemediğim evden, Cahit’in en yukarı kattaki aydınlık odasını, çok sevdiği yengesini, yine çok sevdiği emektar bir hizmetçiye hatırlıyorum. Cahit’in bir ara yazdığı ve hepsini Cumhuriyet gazetesinde yayımladığı hikâyelerin en güzellerinden biri olan “Bir Kış Gecesi” adlısının, bu evin havasını taşıdığını, bende, bu evden ilham alınarak yazılmış tesirini bıraktığını da yeri gelmişken ilave edeyim. O üst katın aydınlık odasında, şiirlerinde lüzumsuz bir kötümserlikten henüz kurtulamamış Cahit, derslerden yana hep iyimser davranıyor. “Bak, göreceksin, nasıl geçeceğiz,” diyordu. Ve ben âdetimden şaşmayarak hep ikmalle de olsa neticede ikimiz de terfi ediyor, bu sefer artık, son sınıfın bir sırasında yan yana oturuyorduk.

Bu arada, arkadaşımın biyografisini, aile durumunu da öğrenmiş bulunuyordum. Göbek adı Hüseyin'di. Ama bu Hüseyin'le Cahit'in yan yana gelişi rastgele değildi. Hüseyin Cahit Yalçın'ın hayranı olan babası ya da başka bir akrabası vermişti bu adı ona. Babasının adı Sıtkı, annesininki Arife'ydi. Hüseyin Cahit, aynı zamanda amcazade olan bu karıkocanın ilk evlatları olarak 1910 yılının güz aylarından birinde (ya ekim ya kasım, ne yazık ki bu ayı, hele günü unutmuşum) doğmuştu. İki kız (Nihal'le Hilal) ve iki erkek (Halit'le Yılmaz) kardeşi vardı. İlk şiirlerinden olup ilk kitabı *Ömrümde Sükût*'a aldığı, İstanbul'da gurbet yıllarında yazılmış "Odamda Sükût" adlı şiirinin ilk, "*Tavan bir anne gibi eğilmiş üzerime / Dururlar etrafımda kardeşlerim gibidir*" beytinde kardeşleşen dört duvar, bu dört kardeşi herhalde.

Evleri, çok sonra, "Akıbet" adlı şiirinde adını edeceği "Camiikebir" Mahallesi'ndeydi. Bana anlattıklarından, hayalimde, küçükken, Birinci Dünya Harbi'nin son yıllarında, daha elimizden çıkmadan gitmiş olduğum Halep'in evleri canlanıyordu: gösterişsiz bir cephede açılmış küçük bir kapıdan girilince bir avlu, ortasında bir havuz, avluya bakan, çepeçevre balkonlu odalar... Bilmem, Cahit'in evi de böyle miydi?.. Hastalığından sonra, bu baba evine yapılan ziyaretleri anlatan yazıları okurken, hayalimdeki evin gerçektekine pek aykırı düşmediğini gördüm. Kendisi, yüzmeyi bu evin avlusundaki havuzda öğrendiğini söylüyor; yaz geceleri biraz serinlemek için, bu evin tıraha halindeki damına çıkılıyor, hatta orada yattıkları oluyor ve yıllarca sonra, bu gecelerden, *Ömrümde Sükût*'taki, şöyle başlayan, "Gece Bahçelerinde" adlı şiir doğuyordu:

Soldan sağa: Cahit Sıtkı, kardeşi Nihal ve eşi Kamuran Erkmenoğlu, diğer kardeşi Yıldız Köksal ve önde babası Bekir Sıtkı Bey (1941 / 1943)

*Gece bahçelerinde
Işıldayıp da bazen,
Olgun meyva halinde
Sallanırken yıldızlar*

Hemen hemen aynı sıcak, yıldızlı gökler altında yaşamış Bağdatlı Ahmet Haşim'le Diyarbakırlı Cahit Sıtkı yıldızlara bakarken hemen hemen aynı şeyleri duymuş olacaktı.

Kaynak: Cahit Sıtkı Tarancı, *Ziya'ya Mektuplar* sy. 11-16, Can Yayınları, İstanbul:2016

CAHİT SITKI'DAN ZİYA OSMAN SABA'YA...

Bir tane Ziyacığım, evet, anne gibi, sevgili gibi, dost örneği bir tane Ziyacığım,

İki mektubunu birkaç gün arayla aldım. Her ikisine de ne kadar sevindiğimi tafsil etmek niye? Sen o mektupları kaleme alırken benim ne kadar sevindiğimi biliyordun. Dolayısıyla bildiğin bir şeyi sana tekrar etmeye lüzum yok, değil mi? Hele "Geçmiş Günler Arayan Mısralar" ile "Geç Kaldık" şiirlerin dostane neşeme şairane bir tat kattı. Cümlemize müşterek hasretleri terennüm etmekte cidden yektasın. "Geç Kaldık"ı selamlamakta geç kalmayacağım. Kusursuz bir şiir...

*Koşup sana hesap vermeye
Geç kaldık, Ya Rabbi geç kaldık.*

Yalnız "Yarabbi!" yerine "Ya Rab!" deseydin daha iyi ve tabii olurdu gibi geliyor bana. Dalgın bir anında, hece meselesini aklına getirmeden, bu beyti oku, göreceksin, farkında olacaksın.

Yücel'e verdiğin şiirler için de teşekkür ederim. Hanım yengeme hürmet ve selamlar. İbrahim'in gözlerinden öperim. Seni de binlerce defa kucaklar, evvela Allah'a sonra yengeme emanet ettiğimi, şiir yüklü mektuplarını beklediğimi hatırlatırım, Ziyacığım.

(Kısaltılmıştır.)

Yay. Haz. Zeynep Yıldırım (9/B)

DOSTLUK

“Bireylerin bir kan bağı olmadan koşulsuz ve şartsız şekilde sevdikleri insan dosttur” yazıyor kaynaklarda fakat bana kalırsa dost, her an yanında olmak istediğin, yanında olsan bile özlediğin, her şeye gülüp eğlenip her şeyi beraber yaptığın, fikrini danıştığın, derdini anlattığın, hiç düşünmeden sırlarını söylediğin, koşulsuz güvendiğin hatta bazen diğer insanlardan kıskandığın kişidir. Kâğıtla kalem, saçla tarak, kavanozla kapak, yatakla yastık, simitle martı gibidir. Hayatta her insanın bir dostu olmalıdır. Çünkü insan ister istemez içini dökmeye, sırtını dayamaya ihtiyaç duyar. Bazı önemli insanların da dostları, her şeylerini paylaştıkları bir dostu olmuştur. Mesela Mustafa Kemal Atatürk ile Salih Bozok, Ömer Seyfettin ile Ali Canip Yöntem, Tomris Uyar ile Cemal Süreya, Peygamber Efendimiz ile Hazret-i Ebubekir, Kanuni Sultan Süleyman ile Pargalı İbrahim Paşa ve daha niceleri... Gerçek bir dostunuz varsa ne mutlu sizlere!...

Yazan ve Çizen:Hatice Begüm Akbaş (9/E)

Yayına Hazırlayan: Esmâ Şimşek

DOSTLUK

Dostluk, insanlara bahşedilen en güzel nimetlerden biridir. İnsan, bu hayatta her şeyin üstesinden tek başına gelebilecek bir yapıda değildir. Bu nedenle iyi günümüzde ve kötü günümüzde, yanımızda olabilecek, bizi destekleyebilecek, varsa kusurlarımızı kapatabilecek, sevinç ve üzüntülerimizi paylaşabilecek insanlara ihtiyaç duyarız. İşte bu sayılanları gerçekleştirebilecek, bizi koşulsuz kabul edip yanımızda olabilecek kişilere dost diyoruz.

Her insanın dost sahibi olması mümkün değildir. Herkesten dost olmaz, bu nedenle kimi zaman dostsuz kalabilir veya hayatımız boyunca bir dost sahibi olamayabiliriz. İki kişi arasındaki her bağ dostluk olarak tanımlanamaz. Zaten “Bu benim gerçek dostumdur.” diyebileceğiniz kişi, kendini hâl ve hareketleriyle belli eder. İşte o kişi sizin için hayatınızı bile tehlikeye atabiliyorsa, aranızda yaşanan küçük bir gerginliğe surat asıp sizden uzaklaşıyorsa, sizinle acılarını, mutluluklarını en önemlisi sırlarını paylaşıyorsa o gerçek dostunuzdur. Kıymetini bilin ve siz de ona aynı şekilde muamelede bulunun.

Kimi zaman bize, belki de en yakın akrabalarımızdan daha iyi davranan dostlarımızın kıymetini daima bilmeliyiz. Dostluğun değeri özellikle kötü zamanlarda anlaşılır. Bataklığa saplandığımız bir anda, o güzel dost uzatır elleri, sokup çıkarır bizi. Umarım hiçbirimiz o dost ellerinden mahrum kalmaz ve dostlarımızdan hiç ayrılmayız.

Zeynep Tuhana Şimşek (9E)

DOSTLUK ÜZERİNE

Peygamber-i Ekber bir hadîs-i nebevîlerinde buyuruyorlar ki, “Önce selâm, sonra kelâm”. Önce sizi selâmlıyorum. Yine Peygamber-i Ekber buyuruyorlar ki bir hadîs-i nebevîlerinde, “Önce refîk, sonra tarîk”. Önce yolda yoldaş, sonra yol...

Dost ol kişidir ki, öldürülmesi muhakkak ve mukarrer olan gecede Peygamber-i Ekber’in yatağında yatar, O’na Şâh-ı Velâyet denir. Dost ol kişidir ki, Yâr-ı Gâr’dır. Kucağında, mübârek bir emânet vardır. Bütün delikleri elbisesinden muhtelif parçalarla tıkar, son deliğe tabanını dayamıştır. Kucağındaki mübârek emânet, uyumayan uyanıklık içinde uyur görünmektedir. Oradan Ebû-Bekr’i yılan sokar. Dost son deliğe tabanını, taban gibi görünen gönlünü uzatandır, gönlü ile orayı tıkayandır.

Tabîî, insan fikre dost olunca tarihe, coğrafyaya, ormana da dost olur, ağaca da dost olur. Orman Fakültesi talebelerinin önünde Yaşar Kemal yürüyor, görüyorsunuz. Ve Orman Fakültesi talebeleri yürüyorlar bu steppe, bu bozkır Anadolu’da. Peygamber-i Ekber bir hadîs-i nebevîlerinde fem-i saâdetlerinden buyuruyorlar, “Kıyâmet alâmetleri belirse, kıyâmet ân meselesi hâline gelse, elinizde bir ağaç fidanı varsa önce onu dikiniz ve sonra kıyâmete hazırlanınız.”

Komşuya dost! Peygamber-i Ekber buyuruyorlar ki, “Bana komşu hakkından öylesine bahsedildi ki, komşunun komşudan mîrâs yiyeceğini zannettim”. Kurda kuşa dost! Görünene, görünmeyene dost!

Kendisine dost olmayanlar, gayriya dost olamazlar. Kendileri ile barışa varamayanlar, gayrı ile barışa varamazlar. Kaldı ki, savaş yoktur. Dünya, dostluk üzere halk edilmiştir.

Size diyorum ki, tarihe dost... ama bir yerde diyeceğim ki, ölüme dost olunuz. ölüm ve yaşam diye iki ayrı şey olmadığına göre; o zaman, nasıl kendimize dost olmak mecbûriyyetinde isek, ölüme de dost olmak mecbûriyyetindeyiz. Çünkü ölüm, insana gözünün akının siyahına yakınlığından daha da yakındır. Peygamber-i Ekber, “Ölüm, insana, gözünün akının siyahına olan yakınlığından daha yakındır.” buyuruyorlar ve asıl daha güzeli, yine Peygamber-i Ekber buyuruyorlar ki, “Ölüm, mü’minin tuhfe-i cânıdır”. Sâhib’ine, Rabb’ına canını hediye etmesidir, tuhfedir.

Burada vakit için de bir şey söyleyeyim. Vakte de dost olmak gerekir. Çünkü, vakit de mahlûktur. Şair doğru söylüyor, “vakit dar olsa gerek” diyor. Vakit dardır. İnsan ömrü kısadır

Eyi düşlerimin yorumu, kara ekmeğimin akça mayası, susayınca çağıldak sular sesi... Dost budur. Hakk dost!

Kaynak: Fethi Gemuhluoğlu, *Dostluk Üzerine*, İstanbul Yayınları (2001), s. 9-26.(Kısaltılmıştır.)

MEKTUP

Dost dost diye deli dervif gezdığım,
Bir ağladığım, bir güleyazdığım,
Adını dağa tağa kazıdığım.

Benim bir tanem dost, gözümün nuru!
Tutmaz elim, topal ayağım uğru,
Amansız kara bahtımdan ötürü!

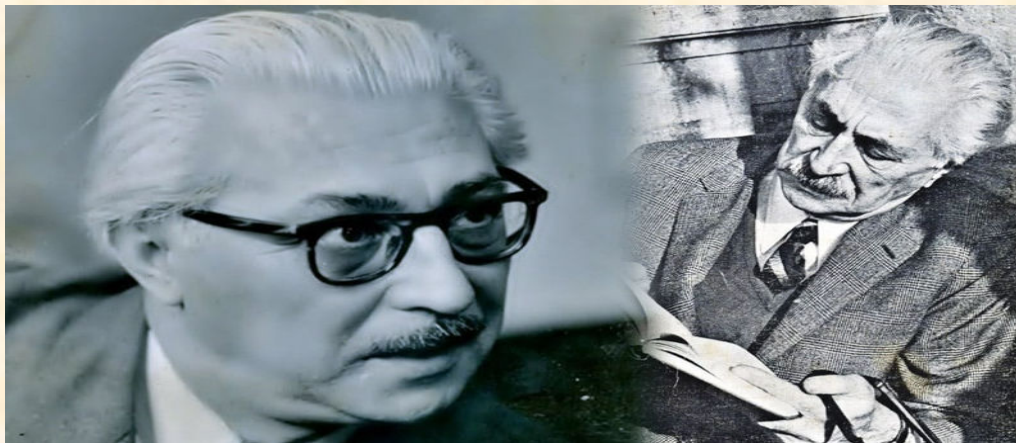
Kan ter dolandığım yollar gölgesi,
Kara ekmeğimin akđa mayası,
Susayınca çağıldak sular sesi...

Ay aydınlığım, gün ışığım, canım,
Bayramım, bolluđum, yemiřim, yenim.
Göz yaşımı gözden gizli silenim!

Pek garipçe kaldım köyümde ıssız,
Otsuz ocaksız, akılsız, ayvazsız.
İki elin kanda olsa durma tez,

Dađ başını duman almadan beri,
Eyüp sabrım, eyi düşlerim yoru,
Yet bu yana! Avareyim, yet, yürü!

Ahmet Muhip Dıranas

BİR DOSTLUK HİKÂYESİ: DENİZ'E HASRET YAŞAMAK

Hepimizin hayatta üzüldüğü, kırıldığı ve yalnız hissettiği anlar olabilir. Eğer bu yalnızlığın üstesinden tek başınıza kalkabilerseniz gerçekten hayatta her şeyi yapabilecek kapasiteye sahipsinizdir. Ben, Deniz olmasaydı kalkamazdım. Ben hayatta kendimi hep yetersiz görmüştümdür. Bir şeyi başarabileceğime asla inanmam. Yetersiz, duygusuz, kalpsiz ve boş insan benim!.. Deniz beni çok değiştirdi, o benim her şeyimi değiştirdi. Onun sayesinde hayata tutundum. Değişik bir hismiş sizinle yakından ilgilenen, size değer veren birinin olması.

Yaklaşık 6-7 sene önce tanıştık Deniz'le. Çok iyi hatırlıyorum çok yağmurlu bir sonbahar günüydü. O şemsiyesiyle yayalar için yeşil ışığı beklerken ben de ince hırkamla sığınacak bir liman arıyordum. Çaktırmadan Deniz'in şemsiyesinin altına girdim, umarım beni fark etmez diye de söyleniyordum. Arkasını döndü ve bana başta çok ciddi baktı, daha sonra çok sıcak bir gülümsemeyle "Merhaba" dedi. Ne diyeceğimi bilemedim her ne kadar samimi olsa da içimde bir utanç duygusu vardı. Yeşil ışık yandı, beraber karşıya geçtik. Ben hala ona bakıyordum. Ben bej hırkam içindeki beyaz bluzum ve siyah bol pantolonumla dolaşırken o bu yağmurlu, çamurlu, kahverengi mevsimde bile çok güzel giyinmişti. Okulun popüler kızlarına benziyordu. Ama onda hiç zorba gibi bir görüntü yoktu. Evet bunları iki buçuk dakikada anladım. Ben onun selamına hâlâ yanıt vermemiştim fakat beraber yürüyorduk. En son dayanamayıp "Kusura bakmayın böyle geldim, şemsiyenizin altına girdim. Gerçekten çok özür dilerim." dedim. İlk başta sustu daha sonra yine aynı sıcak gülümsemeyle "Çok tatlısın." dedi. Kıpırmızı olmuştum sanırım ki o bana "Ne o domates!.." diye takılmıştı. O gün nasıl mutlu oldum anlatamam. O kadar çok konuştuk ki birbirimizin numaralarımızı dahi aldık. Her hafta sonu buluşur, birlikte ders çalışırdık. Aynı yaşıydık zaten.

Deniz garip bir kızdı, yüzündeki tebessümünde bile birçok şey bulmak mümkündü. Bir acı, bir acı... Beni asla yalnız hissettirmiyordu. Bir dost veya bir arkadaştan öteydi ama sürekli bahsettiği bir şey vardı: “Gitmek” Korkuyordum. Denizle tam 6 senedir birbirimizi tanıyorduk ve ben artık onun bu gitmek lafını ciddiye almıyordum. Benimle dalga geçtiğini düşünüp nereye gidiyormuş bakalım benim bir tanem derdim. Saçlarımı okşayışı hiç aklımdan çıkmaz beyaz, ince parmaklı ve kemikli ellerini saçımda dolaştırır dururdu.

Bir gün denizi aradım ama ulaşamadım. Müsait değildir belki diyerek üstelemek de istemedim. Bir gün aradım, iki gün aradım ve üçüncü gün artık evlerine gitmeye karar verdim. Kapıyı kucağındaki oğluyla genç bir kadın açtı. Yanlış geldim diye düşündüm ilk başta, sonra kendimden emin olarak ”Burası Deniz Çevik’in evi değil mi?” diye sordum. Kadın tedirgin bir sesle “Siz de kimsiniz?” diye yanıtladı. Arkadaşıyım dedim. Kadın sordu: “Deniz Çevik bizim Rauf ağabeyin kızı değil mi?” Evet, dedim. Kadın suratını yumuşatarak “Ohooo, kızım onlar Almanya’ya göçtüler.” Dedi. Ben bir an kendimi çok değişik hissettim. Sanki duvarlar üstüme geldi. Kadın kolumdan tutarak bana destek olmaya çalıştı. Hemen toparlandım ve ulaşabileceğim bir numara olup olmadığını sordum. Kadın üzülerek maalesef cevabını verdi. Peki Deniz sahiden beni görmezden gelip bir haber bile vermeyecek mi gitti? Eve gittim. Her günüm düşünmekle geçti. Çok kızdım Deniz’e. Bana bir mesaj bile çekmemişti. Beni umursamamış, merak dahi etmemişti. Yaklaşık iki sene geçti. Koskoca yirmi dört ay! Beni bir kere merak edip aramamış bir kız hakkında artık nasıl olumlu düşünebilirdim ki?

Bu süreçte hayattaki en önemli sığınağımı, annemi de kaybetmiştim. Yaklaşık iki ay olmuştu. Bir Cuma günü okul çıkışında annemin mezarına çiçek götürmeye gittim. Bu, beni çok yoruyordu. Annemin mezarını görünce ruhum daralıyordu. Üstelik bana destek olacak Deniz de yoktu. Mezarlıkta öylece dolaşmaya karar verdim. Teker teker dua okuyordum. Bir aile mezarının daha başına geldim. Üç mezar, evet üç mezar: Rauf Çevik, Deniz Çevik, Menekşe Çevik... Size o an yaşadığım duygunu nasıl anlatabilirim ki? Anladığım kadarıyla iki sene önce Almanya’ya giden uçağın düşmesi sonucu can vermişler ve mezarları memleketlerine yapılmış. Ağlamak istedim ama olmadı. Donup kaldım. Sadece mezarlara baktım akşama kadar. Acıyla, özlemle, kalp kırıklığıyla... Çok kızdım Deniz’e annem beni bıraktı, sen de mi beni bırakacaktın? Deniz, gitmeni istemedim ama gittin. Sen gittin, annem gitti, yapayalnızım şimdi! Ama yaşıyorum, yaşamak zorundayım. Belki kalbim paramparça ama hâlâ atıyor. Hayat senden önceki gibi sıkıcı, yorucu... Ama yaşıyoruz işte, çünkü hayat seni yaşamaya zorunlu tutuyor. Umarım cennette annemle karşılaşsınız. Çok özleyeceğim ikinizi... Evet hayat böyle çok yorucu ama yaşamak için hep bir umut hep bir umut...

Sümeyye Erci (9/B)

TAHAYYÜL

Maskeli sahte yüzlerin arasında sıkışıp kaldığım bu dönemde tek kaçışım odam ve odamın tavanındaki yıldızlardı. Sabah akşam onları izler, hep oradaki hayatı düşünürdüm. Acaba bizi izleyen, merak eden canlılar var mıydı? Bizim gibi ailesi olan canlılar mümkün müydü orada da? Uzaya olan merakım hiçbir zaman bitmedi. Baktıkça daha çok merak ettim. Tabii ki gidip görme imkânım yok fakat uzaya gidemesem bile dünya üzerinden izlerini görebileceğim bir yer var: Norveç. Norveç'e gidip Kuzey ışıklarını görmeyi çok istiyorum. Bugüne dek içimde ukde olarak kalan tek şey...

Kulağımda bir anda dalga sesi yankılanmaya başladı. Fakat gözümü açamıyordum. Zar zor göz kapaklarımı kaldıradımdım. Nerede olduğumu anlayamadım. Başta odamda olduğumu düşünsem de odamda değildim. Evet, yataktaydım fakat odamda değil; bir karavanın içinde yataktaydım. Evet, bir karavanın içindeydım! Hem de müthiş bir karavanın içinde... Tavanda sanki gerçekmiş gibi duran yıldızlar ve gezegenler vardı... Yatağın içinde daha fazla oyalanmak istemedim ve kalktım. Yandaki komodinin üstünde gaz lambası vardı ve benim lambama çok benziyordu. Hatta benimdi bu... Çünkü altında imzam vardı. Ama buna takılı kalamazdım. Şaşılacak daha çok şey vardı. Gaz lambasını elime alıp karavanın içini gezmeye başladım. Neredeyse bütün eşyalar mavi tonlarındaydı. Sanki ben dizayn etmişim gibi her şey hayalini kurduğum gibiydi. İçeriye biraz daha karıştırdım. Çekmecelere de baktım. Ama biri hariç... Sadece o çekmece farklıydı. Bütün çekmeceler siyah renkte olmasına rağmen o çekmece siyah değildi... Dışı Marvel karakterleriyle süslenmiş, kırmızı bir çekmeceydi. İçinde ne olabilirdi ki diğerlerinden farklı? Özel bir şey olduğu kesin. Ama çok merak ediyordum. Biraz daha başka yerlere bakmaya çalıştım ama nafile... Dönüp dolaşıp nasıl geldiğimi fark etmeden kendimi o çekmecenin başında buluyordum. Daha fazla dayanamayıp açtım. Gördüklerim karşısında donakaldım. Benim fotoğraflarımla doluydu... Kim neden yapar ki böyle bir şeyi? Belki başka şeyler vardır diye karıştırmaya devam ettim. En altında bir kâğıt buldum. Hemen açıp okumaya başladım:

*"Bir araya gelse bu toprakla semâ,
Bulunmaz böyle bir mûtenâ.
Onu görünce düşer insana bir dalâlet.
Görülmez ondan daha vüsema*

*Tahayyül edilmez bu bendeki sevda,
Ne Mecnun bilir ne Leyla!
Gözlerim yine meshun,
Meftun oldum bir sevda uğruna..." (Mâverâ)*

Tam okumayı bitirdiğim anda karavanın kapısı açıldı. Dışarıdan gelen rüzgârla gaz lambasının ateşi söndü, her yer kapkaranlık oldu. İyice korkmaya başladım. Seslendim, kim olduğunu sordum ama nafile. Cevap alamadım. İçeriye aşağı yukarı 1,75 boylarında biri girdi. Yüzünü göremiyordum. Önce yaklaşıp yüzüme baktı, sonra elimden tutup üşümüş olan ellerimi ısıttı sonra da beni dışarı çıkarttı. Dışarısı çok soğuktu, hissettiğim sadece soğuktu. Üşüdüğümü anlamış olacak ki omzuma bir battaniye attı ve gökyüzünü işaret etti. Kafamı yukarı kaldırdığımda gördüklerime hayran kalmamak elde değildi. Rengârenk kuzey ışıkları... Mavi, yeşil ve mor renkleriyle çok büyüleyici duruyorlardı. Sanki gökyüzüne serpilmiş sim gibydiler... Çocukluğumdan beri hayalini kurduğum yerdeydim. İçimde bazı duygular canlandı.

Ben gökyüzüne dalmışken bir anda hastanedeki arkadaşım Emine'nin sesiyle irkildim. Arkamı döndüğümde kimse yoktu ve ses gittikçe yükseliyordu. Sonunda sesi kulağımın dibinde yeniden duyduğumda kendimi hastanede buldum. Nerede olduğumu anlamam biraz zor oldu ama toparlayabildim hızlıca. Meğerse uyumuşum. Hemen başımı masadan kaldırıp etrafıma bakındım. Emine başımda dikiliyordu. Ne olduğunu sorduğumda; masa başında uyuduğumu ve kıyamadığı için uyandırmadığını, yaklaşık beş saat uyuduğumu söyledi. Hemen yerimden kalkıp elimi yüzümü yıkadım. Tam üzerimi düzeltirken telefonuma gelen bildirim sesiyle irkildim. Açıp baktım: "Mâverâ" adlı kullanıcıdan bir yeni mesaj..."

*"Bir araya gelse bu toprakla sema,
Bulunmaz böyle bir mûtenâ.
Onu görünce düşer insana bir dalâlet.
Görülmez ondan daha vüsema*

*Tahayyül edilmez bu bendeki sevda,
Ne Mecnun bilir ne Leyla!
Gözlerim yine meshun,
Meftun oldum bir sevda uğruna..." (Mâverâ)*

Nuriye Demiray (12/E)

KÜÇÜREK HİKÂYE KÖŞESİ

Hayalet Dostum

Gene güzel bir ekim sabahıydı. Adam kahvaltısını yaptı, en güzel kıyafetlerini giydi. Ardından dostuyla birlikte güzel bir hava almak için dışarı çıktılar. Yemekler yediler, kahveler içtiler, en güzel sohbetlerden birini yaptılar. Günleri çok güzel geçmişti. Ama adam günün sonunda gene dostunun mezarını ziyaret etti.

Duygu Gülbaş (9/E)

Yol Uzun Öykü Kısa

Ben de yürüyorum herkes gibi uzun bir yolda. 18 yıldır bir çanta hep aynı kolda. Henüz görülmedi bu yolun sonu ama. Benim de olacak sonum yavaşça gözükmeye başlayan beyaz nokta.

Berkay Temel (12/F)

Gizli adam

Her pazar olduğu gibi anahtarlarımı alıp fırına gittim. Mahallemizin gizli adamı yine uzun siyah paltosuyla bekliyordu. Diz kapağı yırtılmış bir pantolon giymişti ve bileklerine kadar çamura bulanmıştı. Bana bakıyordu. Ben de ekmeğimi alıp yola koyuldum. O da peşimden geliyordu. Hızlı adımlarla gitmeye çalışıyordum. Sonunda apartmana varmışım. Gözükmüyordu, biraz sakinleştim. Omuzumda bir el hissettim ve irkildim. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Korku dolu gözlerle ona baktım ve "Bana zarar vereceğini düşünmüştüm." dedim. Adam konuşmaya başladı "Kusura bakma, sadece anahtarlarını düşürdüğünü söyleyecektim." dedi. Ben de teşekkür edip evime çıktım.

Sudenaz Demirel (9/F)

Balo

Mezuniyet balosu için annemden kıyafet istedim. Annem dolabımdan alabilirsin diyerek beni odasına gönderdi. Dolabı açtım. Çok güzel kırmızı bir elbise çıkardım. Tam aynaya dönüp kendime elbiseyi tutarken annem aşağıdan bağırdı. Sen de kimsin? Benim evimde ne arıyorsun? dedi. Bir anlık unutmuşum annemin alzheimer olduğunu.

Zeynep Ecrin Eskisakal (9/E)

Yalnızlığa Açılan Kapı

Günlerden pazar, sabahlamaya karar verdim. Aklımda harika bir film vardı. Açmak için heyecanla odaya gittim. Lakin bu bir aşk filmi idi. Duraksadım ve aklıma yalnızlığım geldi. Hakikaten biraz üzül müştüm. Bu arada normalde de yalnız yaşıyorum. Neyse bu anın tadını çıkarayım. Saat gecenin üçü idi. Çerezleri ve mısırları hazırladım, filmi açmadan kapı çaldı. Kapıya yöneldim fakat ben varmadan kapı çoktan açılmıştı...

Rahime Alali(9/E)

Periyodik Cetvel

Bir köy okulunda görev yapan Cengiz Öğretmen, sekizinci sınıftaki öğrencilerine yeni bir konu anlatacağı için bir yandan heyecanlı bir yanda stres içerisindeydi. Perşembe gününün ilk saati için 8/A sınıfına doğru adımladı. Öğrencilerine gülümseyerek masasına yerleşti. Öğrenciler öğretmenleri hatırlatmadan ders gereçlerini hazır ettiler. Öğrenciler kıpır kıpır –en az öğretmenleri kadar heyecanlı- öğretmenlerinin ağzından çıkacak cümleleri beklemekteydiler. Cengiz Öğretmen “periyodik cetvel” dedi. Öğrenciler belki de bunca zamanlık ömürlerinde ilk defa duydukları bu kavramı merak ettiler ve öğretmenlerini pürdikkat dinlemeye başladılar. Cengiz Öğretmen dersini anlattı ve öğrencilerini ödevlendirme faslına geçti.

Aradan bir hafta berrak bir suyun şelaleden aktığı gibi akıp geçti. Cengiz Öğretmen yine 8/A sınıfında görevini yerine getirmekteydi fakat o esnada öğrencilerinden Ayşe’nin bir sıkıntısı olduğunu fark etti. Cengiz Öğretmen “Neden böyle hüzünlüsün, yüzünden düşen bin parça Ayşe’im?” diye sordu. Ayşe “Verdiğiniz vazifeyi yapamadım.” dedi. Cengiz Öğretmen gözleriyle neden yapamadığını sordu Ayşe’ye. Ayşe ödevini anlayamadığını, ne yapması gerektiğini bilemediğini söyleyince Cengiz Öğretmen bu sefer söz konusu öğrencisine vazifesinin detaylarını anlattı. Ne var ki sorun hâlâ çözülememişti. Bu defa soru sorma sırası Ayşe’ye gelmişti: Öğretmenim, Perihan’ın cetvelini nereden bulayım?

Elif Şimşek

YOLCULUK

Kıvrımlı yoldan homurdana homurdana ilerleyen kırmızı köy minibüsü tıklım tıklım doluydu. Zor da olsa bir yer bulabildiğim için çok şanslı olmalıydım. Çok heyecanlıydım çünkü öğretmen olarak atandığım köye gidiyordum. İçim tarifi imkânsız duygularla doluydu. Yanımda pos bıyıklı, iri kemikli, saçlarının çoğu beyazlamış bir adam oturuyordu. Geniş yüzlü, keskin bakışlı, yaşını başını almış biriydi. Arada beni süzüyor, sanki konuşmaya bahane arıyordu. Bilmiyordu ki yanında oturan genç adam, otobüste yanında oturan kişilerle konuşmaktan nefret eden, bunun için her türlü mücadeleyi göze almış biriydi. Ben ısrarla yüzümü diğer tarafa çeviriyor, adamın konuşma girişimini her defasında boşa çıkarmaya çalışıyordum. Ne var ki bu savaş fazla uzun sürmedi. Adam, aradığı fırsatı bulup cebinden çıkardığı minibüs ücretini şoföre uzatmamı söyledi. Göz göze gelmiştik işte. Bakışında rakibini kündeye getirmiş bir pehlivanın özgüveni vardı. İri vücudundan beklenmeyecek bir sakinlikle ve yumuşak bir sesle başladı söze. Bakışlarındaki derinlik ve ses tonu beni etkilemişti. Yelkenleri indirmiş ve teslim oluvermiştim işte.

Önce pastırma sıcaklarından bahsettik, ardından kalabalıktan ve minibüsü saran kötü kokudan şikâyet ettik. Ardından hayat yorgunu yol arkadaşım yavaş yavaş içini dökmeye başladı. Meğer o da emekli ilkokul öğretmeniymiş. İçimde engel olamadığım sesler: İşte şimdi yandık! Bu da şimdi karşısında küçük bir çocuk varmışçasına konuşur da konuşur! O ise aklımdan geçenlerden habersiz sözlerine devam ediyor, bana hiç durmaksızın oğlundan bahsediyordu. İçimden ona çok kızıyordum. Hem beni zorla konuşmaya ikna etti şimdi de kendi oğlunu övüp duruyor! Bu tipler böyledir işte. Yeryüzündeki tek başarıları dünyaya bir çocuk getirmekten ibarettir. Sonrasında ömürleri çocuklarının sözde başarılarını anlatmakla geçer. Şu yol bir bitse de bu çileden bir kurtulsam! Midem bulanıyor mu desem yoksa uyuyor numarası mı yapsam bu tek taraflı sohbeti bitirmek için! Ne fayda, duyulmuyordu iç sesim işte!

Yol arkadaşım bütün doğallığı ve samimiyetiyle anlatmaya devam ediyordu. “Bir evin bir oğlu... İki yıl önce mezun oldu fakülteden. Çok beklemedi, yüksek bir puan alıp hemen atandı. Kılığına, kıyafetine önem verir; şık giyinmeyi çok severdi. Gardırobu takım elbiselerle doluydu. Saçlarını jöleler, ortadan ikiye ayırırdı. Güldüğü zaman yüzünde güller açar, etrafa inciler saçardı. Mesleğine ve öğrencilerine âşıktı. Para biriktirmek yerine muhtaç öğrencilere dağıtırdı maaşından arta kalanı. Atandığında annesiyle gelmiştik buralara onu yerleştirmek için. Sonrasında bir kez daha geldik. Bu kez daha kalabalıktık. Halası ve amcası da vardı. Araba kullanmaya çok meraklıydı oğlum. O gün de halasının yeni arabasını kullanmak için heveslendi. Israr edince halası da çaresiz izin verdi. Hep birlikte neşe içinde pikniğe gidiyorduk. Ne olduysa bir anda oldu. Yol kenarındaki ince kumlara kaptırdı arabayı. Direksiyon hâkimiyetini kaydedince araba takla atarak şarampole yuvarlandı. Gerisini hatırlamıyorum bile. Bana hastanede verdiler oğlumun kara haberini. Şimdi onun kalan eşyalarını toplamaya geldim. Ederinden değil de ondan kalan son hatıralar diye... Arada koklar, hasret gideririm belki. Eşyaların da dili vardır evladım, onlar kiminle ve ne zaman konuşacaklarını çok iyi bilir!”

Son durağa, yani göreve başlayacağım köye gelmiştik. Sevgili yol arkadaşım sözlerini bitirirken tanımadığım insanlara duyduğum önyargıdan dolayı taşlaşan kalbim bir anda yumuşamış, gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı. Artık yüzüne bakamıyor, sabrını ve tevekkölünü sesinden hissediyordum. Ne tuhaf, dedim içimden. Büyük felaketler yaşayanların gözyaşları içine, onları dinleyenlerin gözyaşlarıysa dışına akıyor. “Allah kimseye gücünün yeteceğinden daha fazlasını yüklemesin.” ayetinin sırrı bu olmalıydı. Kırmızı minibüs okulun önünde durduğunda içeride sadece ikimiz kalmıştık. O zaman durumu anlamış ve çok utanmışım. Çünkü ben, üç ay önce meydana gelen trafik kazasında hayatını kaybeden gencecik bir öğretmenin yerine atanmışım.

Selim ÜMÜTLÜ
(TDE Öğrt.)

LADES

Sevgili günlük, insan aldatan ve aldatılan bir varlıktır. Hani sen de bilirsin, tavukların ve kuşların göğsünde “V” şeklinde bir kemik vardır. Bu kemik, birçok kültürde bir oyunun ortaya çıkmasına vesile olmuştur: Ladeseçilik! Çocuklar bu oyuna bayılırlar ve büyükleriyle ladese tutuşurlar. “Aklımda” kelimesini bir zikir gibi günlerce dillerinden düşürmeseler de sonunda gaflet baskın gelir ve kazanan daima yetişkinler olur. Büyüdüklerinde ise hayatın bir lades oyunundan ibaret olduğunu anlarlar. Daima “Aklımda!” diyerek yaşamının ne kadar da güç olduğunu fark ederler. Tabi bazıları da bu oyunda “aldatan” safında olmayı tercih eder. Her hafta pazara gittiğimde bu saftaki insanlarla gizli bir lades oyununa tutuşuyorum. Yola çıkmadan önce başlığımı takıp zırhını kuşanan Don Kişot misali kendimi savaşa, pardon oyuna hazırlıyor; “Bu kez aldanmayacağım, diyorum.” İlk olarak pazarı dolaşıyor, fiyatları gözlemliyorum. İkinci turda ise sipariş listemdeki ürünleri satın alıyorum. Ne var ki eve gelip poşetleri açtığımda kendimi dayak yemekten yorgun düşmüş Don Kişot kadar bitkin hissediyorum. Çürük domatesler, hormonlu salatalıklar, kurtlu kirazlar beni selamlıyor. Gene kaybettik ladesi işte! Müslüman aynı delikten iki kez ısırılmaz, demiş peygamberimiz. Bizde ısırılacak yer kaldı mı ki? Kim demiş büyük marketler kapitalizmin şubeleri? Aldanıp ladesi kaybetmektense biraz fazla verip oyunda kazanan taraf olmayı tercih ederim. İnsan aldatan ve aldatılan bir varlıktır sevgili günlük, hayat da bir aldanış değil mi?

Selim ÜMÜTLÜ

(TDE Öğrt.)

NENE HATUN'A MEKTUP

Sevgili Nene Hatun'um,

Mektubuma nasıl başlayacağımı, nasıl cümleler kurarak minnettarlığımı anlatabileceğimi bilmiyorum.

Nene Hatun! Adın “nene”ydi, meğer 20'li yaşlarında gencecik bir gelinmişsin. Memleketi hain düşmanlar sardığında, camilerden selalar okunduğunda sen tazecik gelindin Nene Hatun!.. Üç aylık bebeğini son kez emzirip yollara düşen, bebeğini Allah'a emanet eden, “Bebeğim anasız büyür, vatansız büyümez.” diyen Nene Hatun'um... Bu nasıl bir imandı, bu nasıl bir memleket, vatan sevdasıydı? Arkana bakmadan şehit olan ağabeyinin silahını alarak Aziziye Tabya'sına koşmanı hangi destan anlatabilir? Ve bunu kim yapabilir? Ancak senin gibi göğsü iman dolu, kalbi vatan için çarpan bir ana... Senden öğrenebileceğimiz çok şey var aslında...

Şimdi karşımda olsan senin ellerini değil, ayaklarını öpmek isterdim. Sana ve senin gibi aziz kahramanlarımıza ne yapsak sizlerin hakkınızı ödeyemeyiz. Şu an bu topraklar üzerinde rahatça her istediğimizi yapabiliyorsak siz analarımız sayesinde. Benim annem de senin gibi Erzurumlu. Senin mezarına gelip bir Fatiha okumak nasip oldu şükür ki bana. Aziziye Tabya'sının duvarları hâlâ o günün kanlı izlerini taşıyor. İnsanın aklı hayali almıyor. O yoksullukta, çaresizlikte kadın başına neredeyse erkek kalmamış cephede nasıl savaştın? Geride bıraktığın bebeğin hiç mi aklına gelmedi? Bu nasıl vatan sevdasıydı... Türk milleti seni hiç bir zaman unutmadı. Adına türküler, şairler yazdı:

Aziziye tabyası, düşman elindeydi

Savaşın vehameti, herkesin dilindeydi

Bir gelin balta ile milletin önünde idi

Zalim düşmana korku, sağlardı Nene Hatun

Aylardan kasım ayı, hava boran ve kıştı

Üç aylık bebeğini, beşikte bırakmıştı

Bu güzel vatan için, kendini adamıştı

Cephede ihramını, bağlardı Nene Hatun

Biz torunların seni her zaman minnetle, şükranla yâd ediyoruz. İyi ki vardın. İyi ki bizim atamız, nenemiz oldun. Ruhun şad, mekânın cennet olsun. Sevgili torunun Sena...

Sena Nur Demirtaş (12/D)

ATATÜRK'ÜN AZİZ HATIRASINA...

KARANLIĞI MAVİLEYEN GÖZLERİN VEDASI

Gidiyor yüreğindeki vatan sevgisini okuduğum gözlerin... Gidiyor toprağımın en heybetli çınar ağacı... Gidiyor Mustafa Kemal'im, gidiyor karanlığı mavileyen gözlerin...

Biz artık o aydınlığı sadece fotoğraflardaki, “milletim, özgürlüğüm, milli mücadelem, çağdaşlığım” diyen gözlerinde yaşayıp öğreneceğiz. Sözlerinde bulacağız damarlarımızdaki asil kanı... Şimdi ardından nice güzel şiirler yazılacak. Ama bilir misin Mustafa Kemal'im? Hiçbir kelime, hiçbir cümle anlatamayacak seni... Hiçbir şair seni yaşadığın gibi haykıramayacak. Çünkü sözcükler tükenip yarım kalacak.

Gidiyor özverinin anlamını tam manasıyla öğrendiğim gözlerin... Kendinden öte milletini seven ve onun sancısını dindirmek için çırpınan bir yüreğin vardı. Vatanıma can veren, cahilliğe medeniyet körlüğüne kilit vuran, vatanın esarete mahkûm olduğu, toprağın kan dolu gözlerle öksüz bir çocuk gibi başka ellere verildiği dönemlerde özgürlüğün sıcaklığını taşıyan ellerin vardı... Milletimin hıçkırıklarının susmadığı gecelerde “Bu vatan, bu topraklar bizim” diyen sözlerin vardı. “ Ve artık dillerde tek bir söz kaldı: Bir Mustafa Kemal vardı.”

Kasım ayı kendine küskün... Bulutlar, ölü denizler gibi durgun... Çaresizliğin, mutsuzluğun resimleri var yüzlerde... Acılı bayraklarımı dalgalandırmaya yetmiyor hırçın rüzgâr. Gidiyor milletimin paha biçilmez hazinesi. Gidiyor vatanımı ellerinde mücevhere dönüştüren eller. Gidiyor Mustafa Kemal'im; gidiyor karanlığı mavileyen gözlerin...

BİR KASIM HÜZNÜ SARDI HER YANI

Benim doğum günüm 19 Mayıs'tır, diyordun hani. Bandırma Vapuru'nun kara dumanı karışıyordu vatanın üzerine çöken kara bulutlara. Sen İstanbul'dan Samsun'a milletin umutlarını taşıyordun. Geldikleri gibi gidecekler, diyordun. Mavi gözlerin çakmak çakmaktı. Ne kadar da korkusuzdun. Trablus'ta, Çanakkale'de, Suriye'de, ömrünün baharında ve yazında sen hep vatanı savunuyordun. Yokluk içindeyken askerin, "Ben size taarruzu değil, ölmeyi emrediyorum." diyordun. Belki de bütün bunlar seni son büyük mücadeleye, Kurtuluş Savaşı'na hazırlıyordu. O zor günlerde mecliste yaptığın konuşmada millete umut aşıliyordun. "Vatanın bağına düşman dayasın hançerini / Bulunur elbet kurtaracak bahtı kara maderini" diyordun. Ne mutlu sana ki bütün millet tek yumruk olmuş, bu yumruğun adı Mustafa Kemal olmuştu.

Gözlerinde Bilge Kağan'ın bakışı, kalbinde Sultan Alparslan'ın inancı vardı. Dualar ve âminlerle açıliyordu yolun. Gün geldi, Rabb'im zafer nasip eyledi. Şükür ki değmedi nâ-mahrem eli mabedimize. Viyana bozgunundan beri yüzü gülmeyen kahraman ordumuz döktü Yunan'ı denize. Ve Cumhuriyet'le açtın medeniyet kilidini. Bilimde, teknikte, sanayide yepyeni sayfalar açtın. Demir ağlarla bağladın yurdun dört bucağını birbirine. Mirasını dahi Türkçe sevdasıyla Türk Dil Kurumuna bağışladın. Hasta yatağındayken bile kalkıp "Hatay'ın ana vatana katılması şahsi meselem!" diyordun. Ve ağaçların yapraklarını döktüğü bir sonbahar sabahı, öz vatanında huzurla yumdun gözlerini hayata.

İşte bir sonbahar daha geldi, geçiyor. Bir Kasım hüznü sarıyor her yanı. Yine gökyüzü ağlıyor ve hüznü hüyalara dalıyor sensiz memleketim. Duyulmuyor sesimiz, geçmiyor sensizliğimiz... Uçsuz bucaksız, masmavi denizin ortasında dalgalanan Türk bayrağını dahi dalgalandırmaya yetmiyor rüzgâr... O minik serçeler bile kolay kolay kaçmıyor insanlardan. Kimse senin kadar sevemiyor... Sevinemiyor o kimsesiz çocuklar. Vatan, millet aşkıyla yanıp tutuşan gençlerin gözlerinin içi gülmüyor o gün. Hiç bitmiyor sana olan hasretimiz, hiç dinmiyor yalnızlığımız.

Sevgili Ata'm, tarih senin düşmana karşı güçlü duruşunu, vatanın için verdiği mücadeleyi hep yazacak. Mustafa Kemal ülküsü kalplerde ve gönüllerde bir şiir gibi yaşayacak. Gençlere emanet ettiğin vatan, sonsuza dek payidar kalacak! Sadece 10 Kasım'larda değil, her fırsatta gündemimiz "Atatürk'ü anlamak ve anlatmak" olacak. Ruhun şâd olsun.

Betül Akdağ

ÇORUM AĞZINA ÖZGÜ KELİMELER

Haftanın Sorusu

Aşağıdaki cümleyi Çorum ağızından İstanbul Türkçesine aktarınız:

Bizim gobeller badalların altında deşenek oynarken ben kanatlıının yanında soruduyodum.

Alakise:Üç kağıtçı kimse

Badal:Merdiven

Bıldır:Geçen yıl

Bicik: Köse

Birerleş: Birer adet

Börtletmek: Haşlamak

Börttürmek: Kaynatarak pişirmek

Ceryan: Elektrik

Cılpolanmak: Çalkalamak

Cıncık: Misket

Cınnak: Tırnak

Costar: Akıllı bir karış havada

Cuara: Sigara

Culuk: Hindi

Çödürüm çüş: Tahteravalli

Dene: Tane

Dobak: Güvercin

Dombi: Su bidonu

Eccik: Az

Ellâm: Herhâlde, galiba

Emme: Ama

Gursak: Mide ile gırtlak arası

Enik: Köpek
Essahtan: Gerçekten
Eze: Omuz
Fıskı: Hayvan pıslığı
Gama:Bıçak
Gayış: Kemer
Gındap: Derbeder gibi acı çeken
Gobel: Erkek çocuk
Gursak: Mide ile gırtlak arası
Guşhune/Guşâne: Büyük, metal yemek tenceresi
Günülemek: Kıskanmak
Helke: Kap, kova
Heri: Seslenme ünlemi, ya, yahu.
Heşlenmek: Çürümek, boşa gitmek
Hezlemek: Bir şeyin çöpe atılacak kadar kötü olması
İbrik: Su kabı
İlaen: leğen
İlistir: Süzgeç
İskemle: Sandalye
Keyli: Sonra, artık
Kölge: Gölge
Kömpür: Patates
Mazarat: Yaramaz çocuk
Mıh: Çivi
Nörüyon: Ne yapıyorsun?
Oklaaç: Oklava
Öpçe: Ukala
Öteev: Diğer oda
Pakla: Fasulye, bakliyat
Pervede: Meyve marmeladı
Pinnik: Tavuk kümesi
Sellağ: İçinden pis su akan dere

Sıracalı: Zayıf ya da devamlı hasta kişi
Sini: Büyük tepsi
Şeer: Şehir
Şilepe:Yapış yapış
Tebelleş: Musalllat,bela
Toplu:Pencere
Tuyumuna: Bir şeyi ezbere yapmak.
Ulaa: Şaşıрма tepkisi, ünlem
Urbo: Elbise
İrelüğün: Önceki gün
Vitvit: Sürahi
Zaar: Elbette, herhâlde.
Zavrak: Salatalık
Zırzımık: Dolu (hava olayı)
Zollu: Çok iyi, güzel
Zorunan:Zoraki
Zuval: Kızılcık ağacının meyvesi

Derleyen: 10. Sınıf Öğrencileri
Yayına Hazırlayan: Ergül Elçin Çelikbaş

BUNLARI BİLİYORMUYDUNUZ? *İSLAM MEDENİYETİNİN BİLİM ÖNCÜLERİ*

Abdurrahman es-Sûfî: Sabit yıldızların kataloğunu hazırladı.

Abdülaziz es-Sivasî: Hipokrat'a şerh (açıklama, yorum) yazdı.

Akşemseddin: Pastaur'den 400 yıl önce mikrobu keşfetti.

Ali Bin Abbas: Yaklaşık bin sene önce kanser ameliyatı yaptı.

Battânî: Sinüs, kosinüs, tanjant, kotenjant cetvellerini hazırladı.

Bîrûnî: İlk defa dünyanın döndüğünü ispat etti. Dünyanın çapını ölçtü.

Bitrûcî: Batlamyus'u eleştirdi ve yeni bir sistem geliştirdi.

Câbir İbn Hayyan: Atom bombası fikrini ilk defa ortaya attı.

Cezerî: Otomatik sistemin öncüsü, sibernitikçi, bilgisayarın babasıdır.

Demirî: Zooloji ansiklopedisi yazdı.

Ebû Ma'ser el-Belhî: Med-cezir olayını keşfetti.

El-Kindî: Yıldızların boyutlarını gösteren alet icat etti.

Harizmî: İlk cebir kitabını yazan, sıfırı bulan, X'i kullanan bilginidir.

Hezarfen Ahmed Çelebi: Kanat takarak uçmayı denedi.

İbn Baytar: Orta Çağın en büyük botanik ve eczacısıdır.

İbn Cessâr: Cüzzamın sebeplerini ve tedavilerini açıkladı.

İbn Fırnas: Wright Kardeşlerden bin yıl önce ilk uçağı yapıp uçmayı gerçekleştirdi.

İbn Haldun: Tarihi ilim hâline getirdi. Sosyolojinin kurucusudur.

İbn Hatip: Vebanın bulaşıcı bir hastalık olduğunu ilmi yoldan açıkladı.

İbn Heysem: Optik ilminin kurucusu ve fotoğraf makinesinin mucididir.

İbnu'n-Nefs: Küçük Kan Dolaşımını keşfetmiştir.

İbrahim el-Fezâlî: Usturlabın mucidi, astronomi bilginidir.

Râzî: Kızamık ve çiçek hastalığını tanımladı. Yerçekiminden bahsetti. Saf alkol elde etti.

Sabit bin Kurra: İlk kez güneş yılını hesapladı. İlk diferansiyel kitabını yazdı.

Yayına Hazırlayan: Zehra Avcı (11/C)

Latîfî'den Kitap Gazeli

Her dem ehl-i dillerin yanında yâridir kitâb
Mûnis-i evkâtı yâr-ı gam-küsâridir kitâb

Nitekim eğlencesidür mâl u câhı câhilün
Ehl-i irfânın da mâl-ı bî-şümâridir kitâb

Yeg dürür bin kân-ı zerden ehl-i fazla bir varak
Câhil almaz bir pula ne'tsin ne kârıdur kitâb

Kenz-i lâ-yefnâya irer pâdişâh-ı vakt olur
Her kimün gencîne vü gencîne-dârıdur kitâb

Gel berü ey zulmet içre âb-ı hayvân isteyen
Bu sevâd içre o aynun çeşme-sâridur kitâb

Gonca-veş til-teng olanın gönlün açar gül gibi
San gül-i sad-berg-i fasl-ı nev-bahâridur kitâb

Ol kişi buldu cihân içinde yâr-ı bî-halel
Ey Latîfî her kimin yanında yâridur kitâb

Günümüz Türkçesiyle:

Kitap her zaman gönül ehli insanların dostudur, kitap bu insanların her anının en yakın arkadaşı ve sıkıntılarını alıp götürendir.

Makamlar, mevkiler, mal ve mülkler cahillerin eğlencesidir; irfan ehli insanların kitapları ise onların yegâne malı mülkü ve hazinesidir.

Fazilet sahibi insanlar için bir kitap yaprağı binlerce altın madeninden daha değerlidir. Ama bu hazineyi cahile versen, cahil işte anlamaz, bir kuruş bile vermez.

Kitap denen o hazineye kim sahipse o kişi, bitimsiz bir hazineye konmuş ve vaktin padişahı olmuş demektir.

Ey “ölümsüzlük suyu karanlık mağaralardaymış” deyip de abıhayatı aramaya çıkan zavallı, o hazineyi yanlış yerde arıyorsun, asıl abıhayat bir kitabın siyah mürekkeple dizili satırlarında akmaktadır.”

Kitap, bir gonca gibi sıkışıp kalmış gönülleri açan, bir ilkbahar mevsiminin adeta yüz yapraklı gülü gibidir.

Ey Latîfî, kimin yanında arkadaş olarak bir kitap varsa o bu cihan içinde ebedî bir dost bulmuş demektir.”

Kaynakça:

Latîfî Tezkiresi, Haz. Mustafa İsen, Ankara: Akçağ Yayınları, 1999, ss. 14-15.

Dursun Ali Tökel, Latîfî Der ki: “Kitap Yüz Yapraklı Bir Güldür”, Türk Dili Dergisi, Türk Dili, S. 748, ss. 28-33.

İLGİNÇ SINAV CEVAPLARI

Soru: Verilen şiirin ölçüsünü yazınız.

Cevap: Genişliği 5 cm, uzunluğu ise 9 cm'dir.

Soru: Güzel sanatlar kaç'a ayrılır. Başlıklarını yazınız.

Cevap: Üç'e ayrılır: Görsel, işitsel, dokunmatiksel.

Soru: Koşmanın sözlü dönemdeki ve Divan edebiyatındaki hâlini yazınız.

Cevap: Sözlü dönemde "yürümek", Divan edebiyatında "ışınlanma"dır.

Soru: Yaprak Dökümü romanı edebiyatımızın hangi döneminde yazılmıştır?

Cevap: Sonbahar döneminde.

Soru: "Roman yada şiir okumalıyız." cümlesindeki yazım yanlışını düzeltiniz.

Cevap: Romanya'da şiir okumalıyız.

Soru: Akılcı cümleye örnek veriniz.

Cevap: Akarsular dağlardan akar.

Soru: Sav nedir?

Cevap: Sallu aleyhi ve sellem.

Soru: Mai ve Siyah'ın yazarı kimdir?

Cevap: Hazreti Uşaklıgil

Soru: Otuz Beş Yaş Şiiri'nin şairi kimdir?

Cevap: Cahit Sıtkı Tarhanacı

Soru: "Bu Ülke" adlı eserin yazarı kimdir?

Cevap: Cemil İpekçi

Soru: Aşağıdaki eserlerin yazarlarını karşılarına yazınız.

Cevap: Kumarbaz: Tolstoyevski Divan-ı Hikmet: Nazım Hikmet

Divan-u Lügat'it-Türk: Kaşarlı Mahmut Ateşten Gömlek: Sagopa Kajmer

Soru: Türk edebiyatındaki ilk yerli roman hangisidir?

Cevap: Rafet el roman

Soru: Türk edebiyatında ilahileriyle tanınan şairimiz kimdir?

Cevap: Abdurrahman Önel

Soru: "Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar" dizesini yorumlayınız.

Cevap: Bütün erkekler savaşa gittiğinden tüm işler dişilere kalmıştır.

Soru: Ad aktarması nedir. Tanımlayınız.

Cevap: Dedenin adının toruna verilmesidir. Örneğin benim adım Mehmet, dedemin adı da Mehmet.

Soru: İletişimin öğelerini yazınız.

Cevap: Whatsapp, Instagram, Facebook.

Soru: Akarsu rejimleri hakkında bilgi veriniz.

Cevap: Akarsuyun rejime ihtiyacı yoktur, yeterince fittir.

OKUL YAYINLARIMIZ PROJESİ

Biraz yazı , biraz yazgı ...

E-dergimiz Mukadderat'ın yeni sayıları için şiir, öykü, deneme ve röportaj türündeki metinlerinizi bekliyoruz.

Söz uçar, yazı kalır.

Yazmak , okumanın zekatını vermektir.

Müracaat : Yazı Atölyesi Kulübü Öğrencileri

Proje Sorumlusu : Selim ÜMÜTLÜ (TDE Öğretmeni)